

אור הזוהר 48 ★ סיון תשע"ב

האדמו"ר מהאלמין
רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

רבינו בעל הסולם
נשמת האריז"ל בדורינו

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

בטול הגזרות והאסונות ובטול גזרת גיוס בני הישיבות

בדקה אחת למוד זוהר הקדוש באחדות ובאהבה של כלל ישראל
לתקן את החטא הקדמון של שנאת חנם, נרבה אהבת קודשא בריך הוא אוריתא וישראל

סמא דחיי, למשמאילים בה - סמא דמותא, ופרש רש"י
שם: למיימינים - עסוקים בכל כחם, וטרודים לדעת סודה,
כאדם המשתמש ביד ימינו שהיא עקר, עכ"ל.

אלו שלומדים זוה"ק ומורים לתלמידיהם ללמד זוה"ק הם
המיימינים האוחזים בעץ החיים, וממשיכי דרכם של קדושי
וצדיקי הדורות, מהרמח"ל הקדוש אשר רבנו הגר"א זי"ע
חפץ להקביל פניו ולילך רגלי לקראתו אליו, אם היה נמצא
בחיים חיותו [ומילא לאיטליה, מהלך כשנתיים ברגל], וכל
הצדיקים הקדושים מהבית דין הגדול של מהרי"ל דיסקין
זי"ע בירושלים עיה"ק משנת תרפ"א (19 שנה לפני מלחמת העולם
השנייה), אשר חפצו לארגן אלף סיומי זוה"ק בארץ ובגולה,
כדי למנוע את האסונות הנוראים, ואתם גם הקדוש מהרי"ל
אשל"ג זי"ע, בעל הסלם, שהתחנן אז בפני רבני אירופה,
שיתחזקו ויורו לתלמידיהם ללמד זוה"ק, כי רק זה מה
שיציל את עם ישראל, כפי שהורו וגילו לו מן השמים, (בכ"ס),
ולא שמעו ולא אבו, ולזה קראו כל האסונות האיומים
בשואה האימה רח"ל, אשר הצדיק הקדוש האמרי אמת
זי"ע, כאשר ראה את התפלות והבכיות והתקונות הנוראים
שעשו המקבלים הקדושים עם צדיקים נסתרים, ובראשם
מורנו הקדוש המקבל האלקי רבי יהודה פתיה זי"ע - אמר
"אלו היו לנו כאלה צדיקים וכאלה תפלות ובכיות [אשר אי
אפשר להגיע לפנימיות הלב טהורה בלי למוד זוהר הקדוש
תורת הסוד], באירופה, בודאי לא היתה השואה הנוראה,
והיו נצלים רכבות ומיליוני יהודים, עכ"ד.

עתה, כלנו חיבים להתאחד ולהתאגד בלמוד הזוהר
הקדוש, כדי להציל את עם ישראל, ובפרט את יושבי ארץ
הקדש, מגזרת ההמון האירני ימ"ש, וכל האויבים מבחוץ
ומבפנים, ומקאסונות האיומים הנשמעים מידי יום ביומו
רח"ל, שזה מעין שואה קטנה ליחידים ולכלל.

התאחדות הרבנים והקהילות תלמידי הרשב"י זי"ע
מי לה' אלהי!!!

כבר אמרו חז"ל מיום שנחרב בית המקדש אין לך יום
שאין קללתו מרבה מחברו, ואמרו במדרש כל דור שלא
נבנה בית המקדש בימיו כאלו נחרב בית המקדש על ידו.
ולא חרבה ירושלים אלא בעון שנאת חנם!

קודשא בריך הוא וישראל ואוריתא חד הוא, (זוה"ק), בואו
ונתבונן, מה גורם לפרוד העקרי בינינו לאבינו שבשמים? אם
היינו מאמינים באמת בה' יתברך, היינו אוהבים כל יהודי
ממש כמו שהשם יתברך אוהב כל יהודי, ומי שאוהב כל
יהודי, לא רוצה שיגרמו אסונות לעם ישראל, חלילה וחס,
ומה עוד שזהו צער השכינה הקדושה, כמו שאמרו חז"ל
במדרש: שאפילו אם רשע לוקה, שכינה מה אומרת כנגדו,
קלני מראשי קלני מזרועי. וכבר גילה לנו הרשב"י זי"ע (תקוני
זוהר תקון ל' ועוד), מפני מה כל אסונות הנוראים שקורים, זה
מפיון שלא רוצים ללמד תורת הסוד ולא לומדים זוהר
הקדוש, ופוגמים נורא נוראות, ולזה אין יראת שמים
לתלמידים (מהרמ"ו בהקדמה לעץ חיים), ואין אמונה, (אמרי פנחס שער
ט' יג), לא זוכים לתשובה ותקון הנשמה (מורה באצבע אות מ"ד),
ונשוארים בטמטום הלב, (מאה שערים לבעל התניא), ובגללם יש
מגפות ואסונות, (אמרי פנחס הנ"ל, רבי יהודה פתיה, בהקדמה), ואנא
אנו באים, ואין אתנו יודע מה ילד יום, פי זקוקים אנו לרחמי
שמים מרבים, מבית ומחוץ תצפנו.

על כן אנו מתאחדים באהבת חברים תלמידי הרשב"י
זי"ע אשר אין ביניהם קנאה ופרוד חלילה, אלא הם באהבה
ואחדות גמור כדאיתא באדרא: "אנן בחכיבותא תליא",
ואוחזים באילן החיים, כדאיתא בזוה"ק (רעיא מהימנא נשא) וכן
אמרו בגמרא (שבת דף פח, ב'): "דאמר רבא, למיימינים בה -

רוח אתעביד קלא, ויימא הכי אינון דמיכין דשינתא בחוריהון, סתימין עיינין אטימי לבא, קומו ואתערו לגבי שכינתא, דאית לכוני לבא בלא סכלתנו למנדע ביה, ואיהו ביניכו. ורזא דמלה קול אומר קרא. כגון קרא נא היש עונך וגו' והיא אומרה מה אקרא כל הבשר חציר כלא אינון כבעירה דאכלין חציר, וכל חסדו כציץ השדה, כל חסד דעבדי לגרמייהו הוא דעבדי.

ובההוא זמנא מצאתי כתוב (תקוני זהר תקון ל'): ויזכור כי כשר המה, רוח הולך ולא ישוב (תהלים עח לט), דא איהו רוחו של משיח, וי לון מאן דגרמי דיוזיל ליה מן עלמא ולא יתוב לעלמא, דאלין אינון דעבדי לאורייתא יבשה, ולא בעאן לאשתדלא בחכמת הקבלה, וגרמין דאסתלק נביעו דחכמה דאיהי יו"ד מינה, ואשתארת ב"ת יבישה, וי לון דגרמי עניותא וחרבא וכיזה וחרג ואבדן בעלמא, והאי רוח דאסתלק דאיהו רוחו של משיח כמה דאתמר, ואיהו רוח הקדש, ואיהו רוח חכמה וכינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת השם (ישעיה יא ב) וכו' (עיי"ש כל המאמר בארך, ותר"ץ).

(ב) עסק התורה שלא לשמה: והנה מה שכתב בתחלת דבריו ואפילו כל אינון דמשתדלי באורייתא כל חסד דעבדי לגרמייהו וכו'. עם היות שפשוטו מבאר, ובפרט בזמננו זה בעוונותינו הרבים אשר התורה נעשית קרדם לחתך בה אצל קצת בעלי תורה, אשר עסקם בתורה על מנת לקבל פרס והספקות יתרות, וגם להיותם מפלל ראשי ישיבות, ודיני סנהדראות, להיות שמם וריחם נודף בכל הארץ, ודומים במעשיהם לאנשי דור הפלגה הבונים מגדל וראשו בשמים, ועקר סבת מעשיהם היא מה שכתב אחר כך הכתוב ונעשה לנו שם. ככתוב בספר הזהר בפרשת בראשית (דף כ"ה): וזה לשונו על פסוק אלה תולדות השמים והארץ, שחמשה מינים יש בערב רב, ומן הג' מינים, מהם הוא הנקרא פת גבורים, דעלייהו אתמר המה הגבורים אשר מעולם אנשי השם, ואינון מסטרא דאלין דאתמר בהון (בראשית יא) הבה נבנה לנו עיר ומגדל וגו' ונעשה לנו שם ככנין בתי כנסיות ובתי מדרשות ושויין בהון ספר תורה ועטרה על רישיה, ולא לשמה, אלא למעבד לון וכו'. והנה על הכת הזאת אמרו בגמרא: כל העוסק בתורה שלא לשמה נח לו שנהפכה שלתו על פניו ולא יצא לאויר העולם.

(ג) ראיה שאין עוסקין לשמה: ואמנם האנשים האלה מראים תימה וענוה באמנם כי כל עסקם בתורה הוא לשמה: והנה החכם הגדול התנא רבי מאיר עליו השלום העיד עליהם שלא כך הוא, באמרו לשון פללות, כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה וכו' ומגלים לו רזי תורה ונעשה כנהר שאינו פוסק והולך וכמעין המתגבר מאליו, בלתי הצטרכו לטרח ולעין בה ולהוציא טפין טפין של מימי התורה מן הסלע, הנה זה יורה שאינו עוסק בתורה לשמה כהלכתה, ומי זה האיש אשר לא יזלו עיניו דמעות בראותו המשנה הזאת ורואה חסרונו ופחיתותו.

ועוד ממשיך שם, את דברי הנביא ירמיה (פרק ד' כ"ד) "ראיתי הקרים והנה רעשים וכל הגבעות התקלקלו",

אל תהיה אדיש!!! התחזק כדי את הגאולה להחיש!!! וצריך לזכור!!! כי הארץ הזאת קדושה עד למאד, "ארץ אשר ה' אלקיך דרש אתה תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה" (דברים פרק יא יב), אך צריך לידע כנות הפסוק "אני לדודי ועלי תשוקתו" (שיר השירים פרק ז יא), והוא כי אנו צריכים מקדם לעורר אתערוותא דלתתא (זוהר לך לך), וגעגועים ואהבת ה' יתברך, כדי לעורר עלינו את אהבת ה' יתברך אלינו, והבטחתו לעם ישראל, וזה נעשה רק על ידי למוד זוה"ק ופנימיות התורה, שמקשר באמת את עם ישראל לשורשו.

על כן נערך לבנו ליחדו לאבינו שבשמים, ונדע כי הכל כתוב בספר התורה העליון כמו שנאמר בנביא מלאכי (פרק ג טז) "אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויפתח ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחשבי שמו", ובזאת תבחנו אם פנים דבריכם מי הם הנקראים "בנים אתם לה' אלקיכם" (זוה"ק סוף פרשת בהר דף קיא:). הראויים להשראת השכינה בארץ הקדש.

למימינים בה - סמא דחיי:

הם אלו הרשומים בהיכל הרשב"י לחסות בצל כנפי השכינה עוד בחיים חיותם, כל האדמור"ם, וראשי הישיבות ורבנים וקהלות הנקראים "בנים אתם לה' אלקיכם" והראויים להשראת השכינה בארץ הקדש:

זכור! ודע! כי הקדוש ברוך הוא מחכה על כל יהודי שיכנס לתוך התיבת נוח של הרשב"י ע"ה "ולא ישא אלקים נפש, וחשב מחשבות לבלתי ידח ממנו נדח" (שמאל ב פרק יד יד), וכל אשר בשם ישראל יכנה יש לו תקנה. ויקיים בנו במהרה נבואת ירמיה הנביא (פרק לא טו טז) "כה אמר ה' מנעי קולך מכפי ועיניך מדמעה, כי יש שחר לפעלתך נאם ה', ושבו מארץ אויב, ויש תקנה לאחריתך נאם ה', ושבו בנים לגבולם.

הקדמת מו"ה חיים ויטאל זיע"א על שער ההקדמות (א) סבת ארץ הגלות: בהיותי בן שלשים לכח תש"ש כחי ישבתי משתומם. ומחשבותי תמהים. כי עבר קציר כלה קיץ ואנחנו לא נושענו. רפואה לא עלתה למחלתנו. אין מזור לבשרנו. ולא עלתה ארוכה למפתנו לחרבן בית מקדשנו. הנחרב זה היום אלף ות"ק וד' שנים (1504) אוי לנו כי פנה היום, יום אחד של הקדוש ברוך הוא שהוא אלף שנים, וגם נטו צללי ערב שהם ת"ק וד' שנים יותר מחצי היום הב'. וכלו כל הקצין, ועדין בן דוד לא בא. ונדע את אשר אמרו רבותינו זכרונם לברכה כל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו כאלו נחרב בימיו. ואתנה את פני לחקר ולדעת מה זה ועל מה נתארך קצנו וגלותנו, ומדוע לא בא בן ישי.

ומצאתי און לי ואנינה בקרפי ולבי דני. ממאמר אחד הובא בספר התקונים תקון ל' (דף ע"ד:). וזה לשונו: תניינא כתיב "ורוח אלקים מרחפת" וגו', מאי ורוח, אלא בודאי בזמנא דשכינתא נחתת בגלותא, האי רוח נשיב על אינון דמתעסקי באורייתא, בגין שכינתא דאשתפחת בינייהו, והאי

ובלי ספק כי העוסקים בתלמוד בבלי בלבד, מגששים פעורים קיר, בלבושי התורה, ואין להם עינים ראות ברזי התורה הנסתרים בו, כי לא על חנם כפי רצונם פסקו טמא טהור אסור והתר כשר ופסול, אלא מתוך פנימיות התורה פנוע ליודעי חן, וכמו שקראם במקום אחר, האחד שבארנו לעיל, סתימין עינין וכו' וזה שכתוב (ישעיה פרק מ"ב י"ט) "מי עור כי אם עבדי", אבל הכוונה היא למעוטי ולאפוקי חכמי האמת הנקראים בנים, אינון מרי קבלה כנ"ל, אבל העוסקים במשנה לבדה, בלתי הסתכלותם בסודותיה, וכפי סודותיה יפסקו הדינים אם אסור ואם מתר כנ"ל הנה אלו עורים בודאי הם, וזה שכתוב "מי עור כי אם עבדי", כי העוסק בפשט נקרא עבד כנ"ל, ועליהם נתנבא ישעיה לעתיד לבוא שיזכו ללכת בדרך לא ידעו הוא דרך חכמת האמת... וזה שכתוב עוד אשים מחשך לפנייהם לאור, כי התלמוד בבלי שהוא מחשך המספר בפשט העולם הזה, אשים לפנייהם לאור, ויסתכלו מתוכו רזין דאורייתא הגנוזים בו, הנקרא ותורה אור (ספר עץ חיים - הקדמת מוהר"ו זי"ע על שער ההקדמות).

אמר הרשב"י זי"ע במכילתא ובזוה"ק פתחו, שאוכלי המן היו מקבלים הארה רוחנית וגלויי שכינה לתלמוד בסודות התורה, וכתב על זה החיד"א שם בניצוצי אורות, שזה דוקא לצדיקים אשר היה המן מאיר בהם, מה שאין כן לאלו שכתוב בהם "והעם שטו ולקטו" כלומר, שהלכו אחר שטותם, ולהם לא האיר המן, ומי אלו? הם שהיו צריכים לטרוח לחפש את המן מרחוק, ולטחנו ולדוכו וכו', עכת"ד. ובאורו הצדיקים מדוע לא רצו את המן וקראו לו לחם הקלוקל? כי המן היה מגלה את קלקלתם ואת כל צפונות לבם, כיצד?

שלצדיקים בא המן ליד פתח האהל, ובכלל לא טרחו לצאת, ואם היה אדמו"ר וראש ישיבה גדול שח"ו חטא בסתר, מיד למחרת היה המן יורד רחוק מאד מפתח אהלו, והיה נצרך לשוטט ולחפש כמו כל הרשעים, ולכן לא רצו את המן כי היה מגלה את קלקלתם ברבים.

כמו כן עתה נמצאים כאלו שמזלזלים בזוהר הקדוש, ואוי לה לאותה בושא, ואוי לה לאותה כלמה, האיד לא יבושו מפני מלכו של עולם, בבוא יום הדין הגדול והנורא, מה יענו ליום פקודה, כי עמי הארץ הם, כי כך קוראם הרעיא מהימנא בזוהר הקדוש, שמי שלא לומד זוה"ק נקרא עם הארץ. וכבר הבטיחנו הקדוש "האור החיים" זי"ע, כי מה שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה הוא ש'היה ר"ת משה, כי ממש משה רבינו הוא גואל ראשון והוא גואל אחרון, ומשה רבינו נותן התורה לא רוצה לגאול עם של בטלנים, וכבר אמר לנו משה רבינו ע"ה, במה נאחז כדי להגאל, כמו שהבטיח לנו משה רבינו בזוה"ק ברעיא מהימנא (פרשת נשא דף קכ"ד): והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזוהר, מן זוהרא דאימא עלאה תשובה. באלין לא צריך נסיון, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. ויתקיים בהון, (דברים לב) "ה' ביד ינחנו ואין עמו אל נכר", עכ"ל.

שכונתו, מפני מה מתקלקלים הבחורים הצעירים הנקראים גבעות, שנתקלקלו לגמרי, מפני שרואים שרבותיהם לא רוצים לתלמוד תורת הסוד, ועל פן גבעות אלו נתקלקלו ולבם פורה ראש ולענה, ועלתה בהם חלודת טיט ורפש לכפור בתורת האמת, וממילא לא מאמינים בתורה שפלה סודות, ועקרה תורת הסוד, וכופרים בה, ואין ספק כי לא יהיה להם חלק בעולם הבא (עכת"ד המהר"ח, ונמצא בהקדמה לעץ חיים).

ובספר אור הזוהר מובא, שאחרי פטירת הבן איש חי רבינו יוסף חיים זי"ע, ופטירת תלמידו המקובל רבי שמעון אגסי זי"ע, היה שלש שנים בצרת ורעב, ואחר כך בא ארבה שאכל את כל התבואה, ושיטפונות רבים שהציפו את בתי העיר וכלם ברחו.

עוד כתב המהר"ח זי"ע, שם: וסבה זו גרמה בעונותינו הרבים לבטול מצוה הגדולה הזאת, ולאורך הגלות המר והנמרה הזו. ותהי חכמת האמת נעדרת מונחת בקרן זוית, ואין מי מהלומדים נוגע בקצה המטה אשר בידו, לטעם מנפת צופיה. כי מי שלא טעם טעם חכמת האמת כאלו לא ראה מאורות מימיו, ואוי להם לבריות מעלבונה של תורה. והאומר די לי בנגלות אין לי עסק בנסתרות, טוב ליה דלא איברי בעלמא כמבאר בתקונים (תקין מ"ג)... וזה אצלי פירוש המשנה (אבות פרק ו' ב') "אמר רבי יהושע בן לוי, בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזת ואומרת אוי להם לבריות מעלבונה של תורה", כי בלי ספק בהיותם עוסקים בפשטיה ובסיפוריה לבדם, היא לובשת בגדי אלמנותה ושק הושת כסותה, וכל האמות יאמרו לישראל, מה דודך מדוד, מה תורתכם מתורתינו, הלא גם תורתכם ספורים בהבלי עולם, אין עלבון תורה גדול מזה, ולכן "אוי להם לבריות מעלבונה של תורה", ואינם עוסקים בחכמת הקבלה שהיא נותנת כבוד לתורה, כי הם מאריכים הגלות, וכל הרעות המתרגשות לבוא לעולם, עכ"ל.

כלומר שלא זו בלבד כל האסונות שקרו תלוי בצאורם, אלא גם ח"ו מה שעתידי להיות שלא יבוא, הם אשמים בכך, ואוי לה לאותה בושא, ואוי לה לאותה כלמה, מה יענו ביום הדין, כי רק רבי שמעון יכול לפטור מן הדין, והם לא רצו לשמוע לו, ולא אבו ללכת בתורתו - "תורה אור" שעל זה כתב המהר"ח זי"ע, כי הפסוק (משלי פרק ו' כ"ג) "ותורה אור" הוא רק על חכמת ספר הזוהר הקדוש וז"ל: וכנגד הפת השניה הם התלמידי חכמים העוסקים בתורת ה' אשר נפשם חצובה מן השמים ולא מן הארץ אמר "ואל השמים ואין אורם" כי גם שנפשם חצובה מן השמים, אין להם אור בתורתם כמו שכתבנו למעלה בשם חז"ל על פסוק: במחשבים הושיבני זה תלמוד בבלי. וחכמת ספר הזוהר היא המאירה אותם, ומבארת הדברים הנאמרים בתלמוד, במלבושים כאלו הם חשובים גשמיים, אשר עליהם נאמר "ותורה אור", וזה שאמרו ואל השמים ואין אורם, ועל זה נתנבא ישעיה הנביא בנחמותיו ואמר: "והולכתי עורים בדרך לא ידעו" וגו', כי התורה הפשטית נודעו במספרם, וכו', עיי"ש...

נִשְׁאוּ קוֹל יַחְדוֹ יִרְנְנוּ כִּי עֵינֵינוּ בְּעֵינֵי יִרְאוּ... כִּי נַחֵם ה' עִמּוֹ גָּאֵל יְרוּשָׁלַם", שְׁכַל הַגְּאוּלָּה תִּלְוֵי בִּיחְדֵינוּ יִרְנְנוּ – בְּאַחֲדוֹת יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה (עכ"ט), יַחְדֵינוּ יִרְנְנוּ – רְנָה זוֹ תוֹרָה, בְּחִבּוּר לִימוּד כָּל חֻלְקֵי הַתּוֹרָה וּבְחִיבוּר יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל אֶל תּוֹרַת הַרְשָׁב"י, נִצָּא בְּיַד רָמָה – בְּרִישׁ גְּלִי, בְּכ"א.

דָּתָן וְאַבְיָרִם הָיוּ מִמְּאֲתָיִם וְחֻמְשֵׁים רָאשֵׁי סִנְהֶדְרָאוֹת, וּבְכָל זֹאת הֵם נִגְדוּ מִשֵּׁה רַבֵינוּ, וּמָה הָיָה סוּפָם?

מִצֵינוּ בְּחִזּוֹל הַקְדוּשִׁים שְׁבַחְטָא הַעֲגָל לֹא הִשְׁתַּתְּפוּ כָּלֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְרַק הָעֶרֶב רַב הֵם שְׁחָטָאוּ, וְכָל מָה שְׁנִעֲנִישׁוּ יִשְׂרָאֵל הוּא בְּסִפְתָּ שְׁלֹא מַחוּ בְיָדָם, כֵּן הוּא מְפָרֵשׁ בְּאַלְשִׁיךְ הַקְדוּשׁ, בְּפִרוּשׁוֹ שׁוֹשֶׁנֶת הַעֲמֻקִים עַל שִׁיר הַשִּׁירִים, עַל הַפְּסוּק 'צִוֵּר הַמּוֹר' (פָּרָק א' פְּסוּק י"ג), וּבְסִפְר לְקוּטֵי אֵשׁ בְּפִרוּשׁוֹ עַל פְּרָשְׁתָנוּ (פְּרָשַׁת קָרָה) כְּתַב, שְׁדָתָן וְאַבְיָרִם הָיוּ מִמְּאֲתָיִם וְחֻמְשֵׁים רָאשֵׁי סִנְהֶדְרָאוֹת, וְהָיוּ זְקֵנִים מְשׁוּטְרֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וּבְכָל זֹאת הֵם תָּמִיד נִגְדוּ מִשֵּׁה רַבֵינוּ, וּמָה הָיָה בְּסוּפָם, אִם כֵּן, חוֹכְת הַמְחָאָה עָלֵינוּ, כְּדִי שְׁלֹא נִתְפַּשׁ בְּרִשָׁת, בּוֹאוּ וְנִתְאַחַד יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל וְנִלְמַד זוֹהַר הַקְדוּשׁ, וְנִלְמַד זְכוּת עַל כָּל יְהוּדֵי, כִּי בְּאַמַּת כָּל יְהוּדֵי רוּצָה לְלַמּוֹד זוֹהַר הַקְדוּשׁ, וְצִרִיךְ לְרַחֵם עָלֵיהֶם וְלִהְיוֹת עֲלֵיהֶם, שְׁיִנְצֵלוּ מִקְּלִיפַת עֲמָלָק, וּכְנֹאֲמַר "הַעֵם הַהוֹלְכִים בְּחֶשֶׁךְ לֹא רָאוּ אוֹר" (רָאָה מִהֲרַח"ו לְעֵל), וְצִרִיכִים לְהַשְׁלִיךְ אֶת כָּל הַחֻמּוֹת, וְלִהְיוֹת בְּפִשְׁטוּת בְּדַבְרֵי חִזּוֹל, טְעֵמוּ וְרָאוּ כִּי טוֹב ה', לְמַדוֹ זוֹהַר הַקְדוּשׁ כָּל יוֹם בְּמִשְׁךְ אַרְבָּעִים יוֹם רְצוּף, וְאֵז כְּבָר יִרְדוּ כָּל הַקְּשִׁיּוֹת לְבַד, כִּי אֵינִי עֹשֶׂה וְאֵינִי תְּבוּנָה, אֲלֵא לְטַעַם מֵעֵץ הַחַיִּים וְחֵי לְעוֹלָם, מִהֲרוּ חוּשׁוּ, כִּי אֵינִי זְמַן, וּפְתַאֵם יָבֵא הָאֲדוֹן אֶל הַיְכָלוֹ, וּמָה יַעֲנֵנוּ וּמָה יֹאמְרוּ, אוֹ אֵז הַכֹּל יִתְבַּשֵּׁוּ.

אַל תֵּאֲמַר מִחַר פֶּן יִהְיֶה מֵאַחֵר!!!

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל

וּמִרְדְּכִי [בְּגִימְטְרִיא "יְהוּדָה אֲשֶׁלֵג"] יִדַע אֶת כָּל אֲשֶׁר נִעֲשֶׂה וּיִקְרַע מִרְדְּכִי אֶת בְּגָדָיו וְיִלְבַּשׁ שֵׁק וְאִפְר וְיִצָּא בְּתוֹךְ הָעִיר וְיִזְעַק וְעָקָה גְדֻלָּה וּמְרָה, (אֲסַתֵר פְּרָק ד' א'). וּבְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה מְקוֹם אֲשֶׁר דָּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ מְגִיעַ אֲבָל גְּדוֹל לִיְהוּדִים וְצוּם וּבְכִי וּמְסַפְד שֵׁק וְאִפְר יִצַע לְרַבִּים, (אֲסַתֵר פְּרָק ד' ג').

הַצִּילָנוּ!

וְעַד הַעוֹלָמִי לְהַצִּיל עִם יִשְׂרָאֵל מְגוֹרוֹת הַמְּאִימוֹת וּבְאוֹת מוֹדִיעַ עַל הַתְּאַרְגְּנוֹת שֶׁל אַבְרָכִים, נְעָרִים וְזְקֵנִים שְׁיִצְאוּ עִם שֵׁק וְאִפְר בְּתִהְיוּכָה אֶל מוֹל הַיְשִׁיבוֹת וְרָאשֵׁי יְשִׁיבוֹת שְׁמַתְנַגִּדִים לְלַמּוֹד הַזוֹהַר הַקְדוּשׁ.

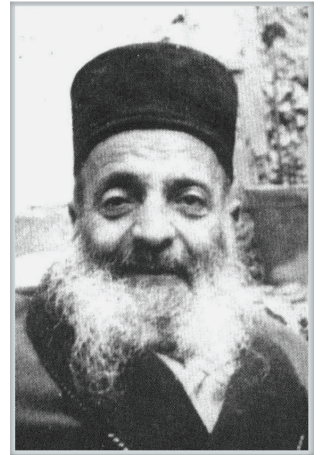
יִדוּעַ "שְׁבֻזְכוֹת הַזוֹהַר הַקְדוּשׁ יִצְאוּ עִם יִשְׂרָאֵל מִהַגְּלוֹת בְּרַחֲמִים".

הַזוֹהַר הוּא תִיבַת נוֹחַ לְעַם יִשְׂרָאֵל. וְהֵיא פְּרַחֵם הַשׁוֹמֵר עָלָיו בְּנֵינוּ.

אֲנִי זְקוּקִים נוֹאשׁוֹת לְרַחֲמֵי שְׁמַיִם, יִדוּעַ שְׁכַל שְׁהַחוּלָה בְּמַצַּב רַע מְסֻכָּן יוֹתֵר, נִדְרָשׁ רּוּפֵא וְתִרּוּפָה גְדוֹלִים יוֹתֵר וְלָכֵן יִדוּעַ שְׁדוּרְנוּ נִמְצָא בְּשִׁפְלַת הַמְּדַרְגָּה הַרוּחָנִית, וְלָכֵן נִדְרָשׁת

וְעוֹד כְּתַב הָאוֹר הַחַיִּים הַקְדוּשׁ (בְּפִרְשַׁת וַיְחִי) עַל הַפְּסוּק "אוֹסְרֵי לְגַפְּן עִירָה, וְגו' חֻלְלֵי עֵנִיִם מִיֵּינֵי" וְגו', זֶה יוֹרָה עַל לִימוּד הַתּוֹרָה, שֵׁרֶק בְּהַ נִצָּל מִהַצְרוֹת וּנְגָאֵל בְּרַחֲמִים, וְצִרִיךְ שְׁיִהְיֶה בְּנוּ יִינָה שֶׁל תּוֹרָה, כְּדִפְרִשְׁתִּי בְּסִפְרֵי עַל הַפְּסוּק: (שִׁיר הַשִּׁירִים ד'), "הִבְיָאֵנִי אֶל בֵּית הַיֵּינֵן" וְגו' וְשֵׁם פְּרִשׁ, שְׁיֵינ רּוּמְזוֹ לְלַמּוֹד כָּל פִּרְדֵּים הַתּוֹרָה, וּבְרִשׁ"י בְּגִמְרָא פְּרִשׁ עַל הַפְּסוּק הַזֶּה "יֵינֵן גִּימְטְרִיא סוּד", וּבְגִמְרָא (שְׁבַת דָּף פח, ב): פְּרִשׁ רִשׁ"י: לְמִימֵינוּ – עֲסוּקִים בְּכָל כַּחֵם, וּטְרוּדִים לְדַעַת סוּדָה, כְּאֲדָם הַמְּשַׁתְּמֵשׁ בְּיַד יְמִינוֹ שְׁהֵיא עֶקֶר, ע"כ.

וְהַקְדוּשׁ רַבִּי יִצְחָק אֶלְפֵיָה זִי"ע, בְּסִפְרוֹ שִׁיחַ יִצְחָק כְּתַב, דַּעְקָר נְתִינַת הַתּוֹרָה הִיא לְסוּדוּתִיָה, ע"כ, וְזוֹהֵי הַבְּטָחַת הַרְשָׁב"י ע"ה, שְׁפִסְמוּךְ לְגְאוּלָּה גַם יְלָדִים קְטָנִים יִלְמְדוּ סוּדוֹת ה', וְתוֹדָה לְהַשִּׁי"ת כְּבָר מִתְקִים בְּנוּ חִזּוֹן הַרְשָׁב"י דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ, כְּלָלוּ שֶׁל דְּבַר, "וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יוֹצֵאִים בְּיַד רָמָה", וְתַרְגֵּם הָאוֹנוּקְלוֹס בְּרִישׁ גְּלִי, בְּרִישׁ אוֹתִיּוֹת רִשָׁב"י, גְּלִי גִימְטְרִיא ג"ם

הַרוּמְזוֹ לְמִידַת הַרַחֲמִים, כְּדִפְתַּב רַבֵינוּ בְּחַיֵּי בְּשֵׁם הַמְקַבְּלִים עַל הַפְּסוּק (וַיִּקְרָא פְּרָק כו מד) "וְאֵף גַם זֹאת" וְגו', וְז"ל: וְדַע כִּי מִדְרָךְ הַקְּבָלָה יֵשׁ הַפְּרִשׁ גְּדוֹל בֵּין לְשׁוֹן אָף לְלְשׁוֹן גַּם, אָף עַל פִּי שְׁשִׁנְיָהֶם לְשׁוֹן רַבּוּי, כִּי לְשׁוֹן אָף יִרְמוֹז לְמַדַּת הַדִּין, וְלְשׁוֹן גַּם יִרְמוֹז לְמַדַּת רַחֲמִים, מְלְשׁוֹן גְּמִילוּת חֻסְדִים, כְּעַנְיָן (שֵׁם ל') וְגַם שְׁמַע בְּקוֹלִי, וְהַשְׁמִיעָה בְּרַחֲמִים, וְכוּ', עֵינֵי שְׁם דְּבָרֵי הַקְדוּשִׁים. כְּלוֹמֵר, שְׁעַל יְדֵי שְׁנַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ אֶת נְשִׁמַּת הַרְשָׁב"י ע"ה בְּלוּמְדֵינוּ אֶת תּוֹרָתוֹ, כְּמוֹ שְׁכַתְּבַת הַחֻסְדַּת לְאַבְרָהָם בְּשֵׁם רַבִּי אַבְרָהָם גְּלֹאֲנֵי זִי"ע, שְׁכַפְּאֶשׁ אֲנִי לוּמְדִים תּוֹרַת הַרְשָׁב"י, בְּאֵ הַרְשָׁב"י מִתְעַטֵר וְיוֹשֵׁב בְּגוּוֹן, עַל יְדֵי זֶה נִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ אֶת מַדַּת הַרַחֲמִים הַנִּקְרָאֵת "גַּם".

וְכָל הַמְזַכֶּה אֶת הַרַבִּים זְכוּתוֹ עוֹמְדַת לְעַד וְזוֹכָה לְבָנִים צְדִיקִים. וּבְגְדֵל כַּח זְכוּת הַרַבִּים שֶׁל הַעוֹזְרִים וְהַמְסִיעִים לְמַפְעַל הַקְדוּשׁ הַזֶּה, יִזְכּוּ לְרָאוֹת מִיוֹצֵאֵי חֻלְצֵיהֶם רַב תַּעֲנוּג וְנַחַת דַּקְדָּשָׁה, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה בְּקָרוֹב שְׁיִעֲרָה הַשֵּׁם עָלֵינוּ רוּחַ טְהָרָה, וְיִקוּיִם בְּנוֹ הַפְּסוּק (וַיִּחְזַק אֶל פְּרָק לו כה) "וְזָרַקְתִּי עָלֵיכֶם מִים טְהוֹרִים וְטְהַרְתֶּם", וְנִזְכָּה לְטְהַר לְבָבֵנוּ לְעֵבֶד לְיוֹצְרֵנוּ, בְּכָל כַּחֲנוּ וּבְכָל נַפְשָׁנוּ וּבְכָל מְאֻדָּנוּ, וְלְלַמּוֹד כָּל חֻלְקֵי תּוֹרָתָנוּ הַקְדוּשָׁה בְּד' חֻלְקֵי הַפְּרָדֵס, וְתַקִּים הַבְּטָחַת הַרְעִיאָ מְהִימָנָא "בְּהֵיא סִפְר הַזוֹהַר, יִפְקוֹן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי" בְּבִיאַת גּוֹאֵל צְדָק בְּמַהֲרָה בְּיְמֵינוּ, אָמֵן.

הַתְּאַחֲדוֹת הַרַבִּים וְהַקְהִילוֹת תְּלִמוּדֵי הַרְשָׁב"י בְּהַתְקַשְׁרוֹת וּבְאַהֲבָה! "אֲנִי בְּחִיבוּתָא תְּלִיא", יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל, נַחִישׁ אֶת הַגּוֹאֵל.

כְּדַבְרֵי מְרָן קְדוּשׁ יִשְׂרָאֵל הַרִי"ח הַטוֹב זִי"ע, עַל הַפְּסוּק (יִשְׁעִיָה נב ז ט) "מָה נָּאוּו עַל הַהָרִים רְגְלֵי מְבַשֵּׁר ... קוֹל צְפִינָךְ

רק רבי שמעון יכול לפטור מן הדין, והם לא רצו לשמוע לו, ולא אָבו ללכת בתורתו - "תורה אור" שעל זה כתב המהר"ח"ו שם, כי הפסוק (משלי פרק ו' כ"ג) "ותורה אור" הוא רק על חכמת ספר הזוהר הקדוש.

ו"ל: וכנגד הכת השניה הם התלמידי חכמים העוסקים בתורת ה' אשר נפשם חצובה מן השמים ולא מן הארץ אמר "ואל השמים ואין אורם" כי גם שנפשם חצובה מן השמים, אין להם אור בתורתם כמו שכתבנו למעלה בשם חז"ל על פסוק: במחשכים הושיבני זה תלמוד בבלי. וחכמת ספר הזוהר היא המאירה אותם, ומבארת הדברים הנאמרים בתלמוד, במלבושים כאלו הם חשובים גשמיים, אשר עליהם נאמר "ותורה אור", וזה שאמרו ואל השמים ואין אורם, ועל זה נתנבא ישעיה הנביא בנחמותיו ואמר: "והולכתי עורים בדרך לא ידעו" וגו', כי התורה הפשוטית נודעו במספרם, וכו', עיי"ש... ובלי ספק כי העוסקים בתלמוד בבלי בלבד, מגששים פעורים קיר, בלבושי התורה, ואין להם עינים רואות ברזי התורה הנסתרים בו, כי לא על חנם כפי רצונם פסקו טמא טהור אסור והתר כשר ופסול, אלא מתוך פנימיות התורה כנודע ליודעי חז, וכמו שקראם במקום אחר, האחד שבארנו לעיל, סתימין עינין וכו' וזה שכתוב (ישעיה פרק מ"ב י"ט) "מי עור כי אם עבדי", אבל הכוונה היא למעוטי ולאפוקי חכמי האמת הנקראים בנים, אינון מרי קבלה כנ"ל, אבל העוסקים במשנה לבדה בלתי הסתכלותם בסודותיה, וכפי סודותיה יפסקו הדינים אם אסור ואם מתר כנ"ל הנה אלו עורים בודאי הם, וזה שכתוב "מי עור כי אם עבדי", כי העוסק בפשט נקרא עבד כנ"ל ועליהם נתנבא ישעיה לעתיד לבוא שיזכו ללכת בדרך לא ידעו הוא דרך חכמת האמת... וזה שכתוב עוד אשים מחשך לפנייהם לאור, כי התלמוד בבלי שהוא מחשך המספר בפשט העולם הזה, אשים לפנייהם לאור, ויסתכלו מתוכו רזין דאורייתא הגנוזים בו, הנקרא ותורה אור. (ספר עין חיים - הקדמת מוהר"ח"ו זע"א על שער ההקדמות).

ועד המארגנים - משפחת הרשב"י

תרופה חזקה ביותר שנקראת הזוהר הקדוש, מרופא אלוקי גדול מאד, שנקרא הרשב"י ז"ע.

הקדוש ברוך הוא, לפני כל מכה נותן תרופה, מאפשר ברחמי לבחור בטוב! האם אנו יודעים לבחור בטוב?

ללמוד רק פשט ללא זוהר, זה כמו לאכול את הקלפה ולזרק את הפרי. תפקיד הקלפה היא לשמור על הפרי, אבל היא לא העקר! העקר הוא הפרי - פנימיות התורה - הזוהר! ידוע שהמקובל האלוקי בעל הסלם עשרים שנה לפני פרץ מלחמת העולם השנייה הלך, זעק והתחנן בפני רבני ישיבות בפולין שילמדו זוהר הקדוש, כי ראה את גזירת השואה ברוח קדשו, אולם לא שמעו לו, והנורא מכל קרה.

גזרות של פצצת אטום מרחפת על ראשנו! אל תשבו בחבוק ידיים, האם ניתן להסטוריה לחזור על עצמה? תנו דגמא אישית לכל אדם בישראל ולמדו זוהר, והפיצו אותו בכל מקום!

בואו נצא יחדיו בשק ואפר (שיוצע לכל משתתף) כדי לשקף לעם ישראל את מצבו האמתי והרעוע, שחשוף לגזרות קשות, ולא מתעורר לישועה האמיתית ללמוד הזוהר!

דברי מקבליים:

וזה אצלי פירוש המשנה (אבות פרק ו' ב') "אמר רבי יהושע בן לוי, בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזת ואומרת אוי להם לבריות מעלבונה של תורה", כי בלי ספק בהיותם עוסקים בפשטיה ובסיפוריה לבדם, היא לובשת בגדי אלמנותה ושק הושת כסותה, וכל האמות יאמרו לישראל, מה דורך מדוד, מה תורתכם מתורתינו, הלא גם תורתכם ספורים בהבלי עולם, אין עלבון תורה גדול מזה, ולכן "אוי להם לבריות מעלבונה של תורה", ואינם עוסקים בחכמת הקבלה שהיא נותנת כבוד לתורה, כי הם מאריכים הגלות, וכל הרעות המתרגשות לבוא לעולם, עכ"ל. כלומר שלא זו בלבד כל האסונות שקרו תלוי בצאוורם, אלא גם ח"ו מה שעתידי להיות שלא יבוא הם אשמים בכך, ואוי לה לאותה בושה ואוי לה לאותה כלמה, מה יענו ביום הדין, כי

מכתבים למערכת

לכבוד חברי מפעל הזוהר העולמי שקיבלו על עצמם לא לנוח ולא לשקוט עד שיתגלה מלך המשיח בב"א אני עומד ומשתומם - מקבל כל כמה שעות אימיילים חדשים, כאילו עומד כאן מפעל שלם עם אלפים אנשים שעובדים כאן, אבל לפי מה ששמעתי שכל זה מתנהל על ידי אנשים יחידים שעובדים לשם שמים, והם הרצים יצאו דחופים בדבר המלך מלכו של עולם, שרוצה לגאול את עם ישראל, ולכן הני גם בל"ג אתקשר לטלפונים אלה, שמאוד מצא חן בעיני, שחשבתי כבר הרבה פעמים איך אפשר להשיג הספרים, וטילפנתי כמה פעמים לטלפון 30 של מוסדות אוהל הרשב"י וענו לי על הטלפון אבל הספרים עוד לא קיבלתי, [ועכשיו אני מבין שאזלו מן השוק] ואני רוצה לצרף הרבה אנשים להתקשר לשבעים איש, ולעשות לי לבד חברה של עוד שבעים איש, כך שמעתי בכולל שישנם כבר הרבה כאלו עד שבעזרת השם נזכה להגאולה שלימה בב"א.

נ.ב.

אגב רציתי לומר שכמה מחברי הכולל למדו את ספר כוח הזוהר, וזה עשה על כל אחד רושם גדול מאוד, צריכים באמת להפיץ הספר הזה בגדולות לכל עם ישראל ובגולה.

אשרי חלקים שזכיתם לקרב מאות אלפים אנשים ללימוד זוהר הקדוש.

דידכם, שמואל נתן פינקל מירושלים

סדרת הספרים קובץ שופר הזוהר

(20 כרכים) – לתרומות עבור הדפסה והפצת הספרים – טל: 0527654911

קובץ שופר הזוהר

כרך טו
ובו ספר אחד
(288 עמודים):
ספורי הזוהר

קובץ שופר הזוהר

כרך יז
ובו חמשה ספרים ספרים
נפתחים (272 עמודים):
זוהר הפשרות - מי יאכילנו
בשר - ערכת גר למשיחי
- קרקא - מגלה עמקות
חיו ופעליו

קובץ שופר הזוהר

כרך יח
ובו ספר אחד
(256 עמודים):
זוהר קריאת שמע
כהלקתו דיניו ומנהגיו

בהאי חבורא דילקד דאיהו
ספר הזוהר, מן זוהרא דאימא
עלאה תשובה. באלין לא
צריך נסיון, ובגין דעתידין
ישראל למטעם מאילנא דחיי,
דאיהו האי ספר הזוהר, יפקון
ביה מן גלותא בר חמי.

קובץ שופר הזוהר

כרך יט
ובו ספר אחד
(422 עמודים):
זוהר התקונים תקון מ"ג

קובץ שופר הזוהר

כרך כ
ובו ארבעה ספרים
נפתחים (328 עמודים):
זוהר לפורים השלם

